

Хаджи Калчо бѣ човѣкъ съ голѣма енергия, съ бистъръ, практиченъ умъ и съ здравъ разсѣдѣкъ. По ония врѣмена, когато гърцитѣ имаха голѣмо надмощие, хаджи Калчо бѣ въ редоветѣ на борцитѣ, които даваха отпоръ на гърцкитѣ злосторства. Прѣзъ 1859 година българитѣ въ Пловдивъ откриха формално борбата противъ гърцката духовна властъ, като отнеха — чрѣзъ сбиване — отъ ржцѣтѣ на гърцитѣ черквата св. Богородица (днешната катедрална,) и тогавашниятъ владика Паисий, макаръ по народностъ грѣкъ, но, като високо честенъ и крайно правдолюбивъ човѣкъ, виждайки, че правото е на страната на българитѣ, обявява се за тѣхната кауза. Хаджи Калчо бѣше въ много добри отношения съ владиката Паисия и, слѣдъ прѣвземането на църквата, бѣше избранъ за пръвъ български епитропъ на тая черква. Макаръ и заплашванъ отъ гърцитѣ, той има куража да поеме управлението на църквата и въпрѣки всички усилия на гърцитѣ съ съдѣйствието на турцитѣ, черквата си остана за винаги въ български ржцѣ. Въ сѣщото врѣме хаджи Калчо подарилъ кжщата си, находяща се въ „Чаушооглу сокакъ“ за махленско училище и по-послѣ съ нови срѣдства и съ срѣдства на уйча си иеромонаха Никодима издигна нова сграда. Това училище по-късно остана въ ржцѣтѣ на гърцитѣ, макаръ и хаджи Калчо да употребилъ много срѣдства за отнемането му и едва въ послѣдно врѣме пакъ прѣмина въ ржцѣтѣ на българитѣ. Сега то служи за основно училище, като сѣщеврѣменно тамъ се помѣщава и читалището Ив. Ев. Гешовъ.

Хаджи Калчо съчувствуваше твърдѣ много и на революционното движение, на политиката за независимостта. Жена му, която е жива, свидѣтелствува, че Василь Левски много пѣти е гостувалъ и нощувалъ въ дома на хаджи Калча, а когато Василь Левски лежалъ боленъ, скритъ въ метоха св. Иванъ въ Плов-